

paa Finansloven, hvorledes den ene Minister efter den anden beklager, at det i Øjeblikket er umuligt for ham at gaa med til den og den Udgift, hvor gerne han end vilde. Socialdemokratiet har derfor stillet Forslag for dog noget at lette den ulykkelige finansielle Stilling, hvorunder vi leve.

Vi foreslaa for i Aar Nedsættelser til et Beløb paa 3,080,200 Kr. Det ene af disse Ændringsforslag vedrører et Beløb paa 2,766,000 Kr. til Befæstningsanlæg. Det hedder om disse Befæstningsanlæg, at de skulle udføres i en Periode af 8 Aar. Man kan derfor ikke sige, at det er nødvendigt, at det netop skal ske i Aar. Naar vi have 8 Aar til at gennemføre dette i, lad os dog saa se Tiden an, lad os ikke, medens Statens Finanser ere saa forfærdelig anspændte, som de i Øjeblikket ere, overanstrengte os endnu mere. Det maa mere og mere gaa op for Folk, at vi her have paataget os militære Opgaver, som vi ikke ere i Stand til at løse, at det ligger langt over Landets økonomiske Evne at bære de Byrder, som Regeringen lægger paa os. Det betyder dog nogen Lettelse, om dette Beløb paa over 3 Millioner bliver besparet i Aar, og der vil ikke være noget til Hinder for, at disse Anlæg ifølge de vedtagne Forsvarslove kunne udsættes til en senere Tid. Det er, som sagt, Grunden til, at vi have stillet disse Ændringsforslag og udtale os saaledes i Betænkningen, og hvorfor vi tilføje, at hvis de Herrer ikke kunne gaa ind paa vore Forslag, se vi os ikke i Stand til at stemme for noget af de militære Budgetter.

Zahle: Det er vanskeligt for mig i dette Øjeblik, hvor Finansudvalgets Formand, det ærede Medlem for Ringkøbing Amts Iste Valgkreds (J. C. Christensen), ligger meget syg, at føre en Debat her i Tinget eller nogetsteds overfor Offentligheden om den Optræden, det ærede Medlem ved en bestemt Lejlighed har vist. Jeg ønsker derfor her kun at udtale, at jeg under mit Navn eller med mit Navn hæftende derfor har udtalt mig i et Interview til Bladet „Politiken“ om den ærede Formands Optræden ved den Lejlighed, og at jeg sammen med flere andre Medlemmer af Finansudvalget har faaet dikteret en Fremstilling til Protokollen af, hvorledes vi opfatte Forholdet denne Sag vedrørende overfor Finansudvalget. Jeg henviser dertil, idet jeg tilføjer, at jeg ikke tør journalistisk Virksomhed, og at jeg tør paastaa, at jeg, med Undtagelse af en lille spøgefuld Artikel en

Gang, i det sidste Aar ikke har udtalt mig i Pressen uden enten med Navns Underskrift eller saaledes, at hvad jeg sagde, fremtraadte som et Interview med mig og saaledes, at jeg med mit Navn hæftede for, hvad der stod i den paagældende Artikel. Hvad jeg har skrevet og sagt, staar jeg ved, men jeg nægter at indlade mig paa og afviser ganske en Debat om Presseudtalelser i Almindelighed, og jeg vil have Lov til at pege paa, hvor vanskeligt det er for mig i den foreliggende Situation at tage en Debat op om, hvorledes Finansudvalgets Formand er optraadt. Lykkeligvis er det saaledes, at denne Mands Sygdom synes at skulle kunne overvindes af hans stærke Løgeme, og vi kunne saa forhaabentlig til tredje Behandling have ham til Stede her. Hvis det er muligt, er jeg til den Tid villig til at optage en Debat med ham og med ethvert andet Medlem om, hvorledes Finansudvalgets Formand er optraadt. At føre Angreb frem mod nogen angaaende denne Sag i et Øjeblik som dette er saa meget mere urimeligt, forekommer det mig, som Forholdet er ordnet saaledes i Finansudvalget, at vi der have faaet en Protokoltilførsel og en Aftale om, at Sagen derefter skulde hvile. Jeg mener, at Finansudvalgets Formand ved den paagældende Lejlighed ikke er optraadt fuldt ud korrekt, men det er naturligvis muligt — man skal ogsaa høre den anden Part —, at han, naar vi komme til at ytre os overfor hinanden derom, da overfor mig vil kunne fremsætte Ting, der kunne forandre mit Syn paa Sagen. Jeg betvivler det, men det vil jo vise sig, naar vi en Gang kommer til at forhandle derom.

Jeg skal derefter gaa over til at fremsætte de Bemærkninger, jeg kunde ønske at fremkomme med ved denne anden Behandling af Finanslovsforslaget. Jeg ønsker først at henlede Opmærksomheden paa Sp. 474 i Finansudvalgets Betænkning. Der er der gjort Rede for, hvor mange Sager Overkrisretten har haft i de senere Aar, det vil sige, siden den blev stiftet i 1908. Man ser heraf, at det er meget faa Sager, og denne Overkrisret bestaar af 7 Dommere, en Formand, der lønnes med 3,000 Kr. foruden sin Embedsløn, endvidere af Generalauditøren og flere andre Medlemmer, som have høje Embedslønninger i Forvejen, og som her lønnes med 1,500 Kr., samt nogle Medlemmer, der lønnes med 1,000 Kr., og en Auditor, der lønnes særlig for dette. Endvidere er der Udgifter til Lokaler o. s. v., o. s. v. Alt dette er meget dyrt,